

Sygn. akt XI Ka 97/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Kurczewska-Śmiech

Protokolant: sekr.sąd. Przemysław Szewczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego -

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2016 r.

sprawy **E. P.** s. A. i T. z domu G., ur. (...)

w B.

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 25 listopada 2015 r. sygn. akt VII W 1200/14

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpsw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie umarza, zaś jego kosztami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 97/16

UZASADNIENIE

E. P. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 25 stycznia 2014r. o godz. 13.05 w miejscowości H. droga (...)kierując samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...) korzystał z telefonu komórkowego podczas jazdy wymagającego od kierującego pojazdem trzymania w ręku słuchawki lub mikrofonu,

II. w miejscu i czasie jak w pkt. I kierując w/w samochodem przekroczył dozwoloną prędkość poza obszarem zabudowanym o 27 km/h jadąc z prędkością 117 km/h,

III. w miejscu i czasie jak w pkt. I kierując w/w pojazdem wykonał manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu inny nieustalony pojazd,

IV. w miejscu i czasie jak w pkt. I kierując w/w samochodem nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy,

to jest o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1, 24, ust. 7 pkt. 3,39, ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012, poz. 1137 z późn. zm.) oraz art. 92a k.w.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej obwinionego E. P. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu w pkt. I - IV wniosku o ukaranie czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1, 24, ust. 7 pkt. 3,39, ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012, poz. 1137 z późn. zm.) oraz art. 92a

k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierzył mu grzywnę w wysokości 500 (pięćset) złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obwiniony. Zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania, mianowicie art.:

a) 16 § 1 k.p.w. w zw. z art. 41 k.p.k. w zw. z art. 104 § 1 pkt 1 k.p.w. wynikającą z wydania orzeczenia przez sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy prawa;

b) 8 k.p.w. w zw. z art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 k.p.k. oraz 82 k.p.w. w zw. z art. 410 i 424 k.p.k. wynikającą z dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i nie w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym i w konsekwencji uznania obwinionego winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości na niekorzyść obwinionego;

c) 37 § 2 k.p.w. w zw. z art. 170 § 1 i § 2 k.p.k. wynikającą z oddalenia wniosków dowodowych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, że obwiniony swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia zarzucanych mu wykroczeń.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w całości do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie może zostać rozpoznana merytorycznie z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.).

W sytuacji bowiem, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia obwinionego z powodu braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy, bądź zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w kwestiach powyżej wskazanych, należy umorzyć postępowanie w razie zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej – przedawnienia karalności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407).

Karalność wykroczenia ustaje z upływem roku od daty jego popełnienia, a jeśli w tym czasie wszczęto postępowanie, termin ten ulega wydłużeniu do lat dwóch (art. 45 § 1 k.w.). Ustalenie karalności następuje z mocy prawa w rezultacie upływu czasu kalendarzowego odpowiadającego terminowi przedawnienia.

Przypisane obwinionemu wykroczenia miały miejsce w dniu 25 stycznia 2014 r. Upływ okresu dwóch lat zakończył się zatem w dniu 24 stycznia 2016 r. Akta sprawy wraz z apelacją wpłynęły do Sądu odwoławczego w dniu 27 stycznia 2016.

W tej sytuacji jedynym rozstrzygnięciem, jakie w postępowaniu odwoławczym mogło być wydane, jest uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Z tych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania nastąpiło na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 119 k.p.w.

Magdalena Kurczewska-Śmiech